pachtu dle § 7 zák. záb. či o souhlas s osobou pachtýřovou dle § 4 vl. nař. č. 74 z r. 1923, vždy musí stpú brátí při rozhodování zřetel pouze k tomu, aby zamýšlená disposice vlastníkova nemařila nebo nestěžovala provádění poz. reformy, a shledá-li, že tomu tak není, musí souhlas uděliti bez ohledu na to, jaký účinek bude míti ono právní jednání na nabytá práva osob třetích. Proto nemůže stpú odpírati souhlas s navrženou osobou pachtýře z důvodu, že by nový pachtovní poměr kolidoval s pachtovním poměrem jiným, který uzavřen byl s jeho souhlasem, neboť účelem rozhodovací činosti stpú-u není ochrana soukromých práv osob třetích, nýbrž ochrana onoho veřejného zájmu, který sledují zákony o poz. reformě.

Nemůže-li však stpú odepříti udělení souhlasu s osobou pachtýře z toho důvodu, že již dříve schválil pachtovní smoluvu s osobou jinou, tím méně může z toho důvodu jednou již udělený souhlas odvolati, neboť tomu kromě svrchu uvedeného staví se v cestu též práva, jež strany ze souhlasu toho nabyly.

Netřeba proto zkoumati, byla-li pachtovní smlouva uzavřená s manžely S. platná čili nikoliv, neboť i kdyby byla platná, nebyl úřad oprávněn ustoupiti od svého dřívějšího rozhodnutí resp. prohlašovati je za bezpředmětné. Učinil-li tak přec, je rozhodnutí jeho nezákonné.

Č. 5765.

Samospráva obecní. — Železnice. — Řízení před nss-em: Je místní obec legitimována ke stížnosti na nss proti rozhodnutí min. žel., kterým se mění zařízení zábran při přechodu přes trať?

(Nález ze dne 11. června 1926 č. 11.920).

Věc: Obec V. proti ministerstvu železnic (vrch. kom. Zd. Machanec) o změnu zařízení zábran při okresní silnici.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Nař. rozhodnutím udělilo min. žel. podle § 19 min. nař. z 25. ledna 1879 č. 19 ř. z. stav. povolení k projektu státní správy železniční, dle něhož má býti zrušeno strážní stanoviště č. 106 trati H.-Š.-B. a přeměněny ruční zábrany na přejezdu přes okr. silnici v km ... na zábrany takové s předzváněním, obsluhované od strážního stanoviště č. 107 v zástavce L., současně pak zamítlo námitky vznesené proti tomuto projektu stěžující si obci při pochozí komisi ze 17. června 1924.

Maje pojednati o stížnosti do rozhodnutí toho podané musil se nss v prvé řadě zabývati otázkou její přípustnosti. Slušelo při tom míti na mysli, že jde o rozhodnutí vydané v řízení dle § 18 min. nař. z 25. ledna 1879 č. 19 ř. z. a že st-lkou jest v daném případě obec. V řízení tomto může obec míti postavení procesní strany především jako majitelka silnice. Jako taková mohla by se zajisté brániti proti zásahu orgánů správy železniční do právní sféry pána a majitele silnice, pokud tento zásah není podle zákona přípustný. Leč stěžující si obec není majitelkou silnice, o niž tu šlo, neboť je nesporno, že silnice ta je okresní. Obec mohla by snad také reklamovati pro sebe postavení procesní strany i z toho titulu, že jest povolána míti péči o bezpečné a snadné jezdění po silnicích (§ 27 č. 3 ob. zříz.). Leč i kdyby slušelo souhlasiti s právním ná-

zorem, projeveným v nálezu ss-u Budw. 10525 A, dle něhož obec z titulu právě uvedeného jest legitimována k opravným prostředkům čítajíc v to i stížnost k nss-u, nemohla by se o tento titul v případě dnešního sporu opírati obec V., poněvadž péče obce o snadné jezdění po silnicích dle § 27 č. 3 ob. zříz. může se zásadně vztahovati toliko na silnice jejím územím probíhající, nikoli však na silnice mimo její území situované. V případě dnešního sporu nejde však o zřízení zábran v oné části okr. silnice, která probíhá územím obce V., nýbrž územím sousedního obce L. Stížní legitimace obce mohla by však býti založena i tím, že by obec uplatňovala nějaká zvláštní práva k užívání této části silniční, založená na nějakém zvláštním titulu právním, leč existenci takovýchto práv obec nikdy netvrdila a také ve stížnosti netvrdí.

Stěžující si obec uplatňuje jediné a výlučně pouhé z á j m y užívatelů řečené silnice, přesněji řečeno z á j m y svých občanů na snadném používání silnice té. Avšak poskytovati ochranu takovýmto z á j m ů m — i kdyby obec byla legitimována zájmy svých občanů jako strana procesní zastupovati — není věcí nss-u, jenž dle § 2 zák. o ss jest povolán poskytovati ochrany jediné subj. právům.

Č. 5766.

V y v l a s t n ě n í. — V o j e n s k é v ě c i: I. Proti vyvlastnění ve prospěch všeužitečného podniku nelze se brániti námitkou, že vyvlastnění bude na úkor prosperitě podniku soukromohospdářského, jehož úspěšné provozování nepřímo se dotýká veřejného zájmu. — II. Pro vyvlastnění stačí podle § 365 o. z. o. i pouhá relativní nutnost pro obecné dobro.

(Nález ze dne 11. června 1926 č. 12.166.)

V ě c: Dr. Max L. a spol. v P. (adv. Dr. Lev Winter z Prahy) proti ministerstvu vnitra o vyvlastnění pozemku pro vojenské účely.

V ý r o k: Nař. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o v a d y ř í z e n í.

D ů v o d y: Po provedeném řízení rozhodla zsp v Praze výnosem z 11. března 1924, hledíc k výsledku místního jednání provedeného 29. února 1924, že st-lé jako spoluvlastníci jsou podle § 365 o. z. o. povinni postoupiti vojenské správě z pozemku č. kat. . . . plochu ve výměře 57 a 48·4 m² a z pozemku č. kat. . . . část ve výměře 1 ha 92 a 32 m², jak při výše zmíněném místním jednání na předloženém situačním plánu bylo vyznačeno, do vlastnictví za účelem stavby hlavního telegrafního skladu a kasáren za přiměřenou náhradu, která nedojde-li po pravoplatnosti tohoto rozhodnutí k smírné dohodě, ustanovena bude odhadem soudním. Vyvlastnění stanoví se toliko pro stavbu hlavního telegrafního skladiště a kasáren a jest povinnost postupu těchto pozemků zakládající se na ustanovení § 365 o. z. o. odůvodněna tím, že v okolí není vhodnějšího místa pro tyto stavby, jež voj. správa k uložení majetku důležitého pro obranu státu, tedy v zájmu veřejném nezbytně potřebuje.

Min. vnitra nař. rozhodnutím odvolání nevyhovělo, poněvadž dle výsledku konaného šetření byla zjištěna nezbytná nutnost vyvlastnění uvedených pozemků pro zamýšlenou stavbu voj. objektů v zájmu státu nutných. Jsou tudíž v přítomném případě zákonné předpoklady pro vyvlastnění těchto pozemků podle § 365 o. z. o.